

неРозкрита справа Говорухи. повість. Книга 3

Про книгу

Андрійко Говоруха на прізвисько Андрюїд поринає у справжнє детективне розслідування. Підозри і пристрасного допиту не уникне ніхто — ні мама, ні вчителька, ні кіт-йог Монстр, ні гризунка-чихуанка Лея Орґана-Соло-Говоруха, ні люта піранья Ганнібал Лектер, ані навіть татова нога... От нізащо не здогадаєтеся, де подівся друг Хомка, пошуками якого займався детектив Андрюїд! Він і сам неабияк здивувався... Перша повість Саші Кочубей «Сім нескладух Говорухи» за короткий час здобула репутацію книжки, з якої починають любити читати навіть ті діти, які досі до читання були байдужі. «неРозкрита справа Говорухи» — вже третя пригода улюблених героїв, іще більш хвацька, весела й капосна. І це ті герої, в яких сучасні українські школярі справді «впізнають себе».

САША Кочубей

НЕРОЗКРИТА СПРАВА
ГОВОРУХИ

Серія
"Андроїд"
КНИГА 3

Серія «Андроїд»
Книжка третя

Саша Кочубей

НЕРОЗКРИТА
СПРАВА
ГОВОРУХИ

Повість

Ілюстрації авторки

Обкладинка *Марії Іванової*

Андрійко Говоруха на прізвисько Андрюїд поринає у справжнє детективне розслідування. Підозри і пристрасного допиту не уникає ніхто — ні мама, ні вчителька, ні кіт-йог Монстр, ні гризунка-чихуанка Лея Органа-Соло-Говоруха, ні люта піранья Ганнібал Лектер, ані навіть татова нога... От нізащо не здогадається, де подівся друг Хомка, пошуками якого займався детектив Андрюїд! Він і сам неабияк здивувався...

Перша повість Саші Кочубей «Сім нескладух Говорухи» за короткий час здобула репутацію книжки, з якої починають любити читати навіть ті діти, які досі до читання були байдужі. «неРозкрита справа Говорухи» — вже третя пригода улюблених героїв, іще більш хвацька, весела й капосна. І це ті герої, в яких сучасні українські школярі справді «впізнають себе».

Кочубей Саша

неРозкрита справа Говорухи : повість. Кн. 3 / Саша Кочубей; іл. Саші Кочубей. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2023. — 144 с. ; іл. — (Серія «Андрюїд»).

ISBN 978-966-10-8659-2

© Саша Кочубей, текст, ілюстрації, 2023

© М. Б. Іванова, обкладинка, 2023

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2023

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

Видавництво Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002

Видавництво Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008

У випадку побажань та претензій звертатися:

тел./факс (0352) 520 607 office@bohdan-books.com

mail@bohdan-books.com т. (0352) 519 797; (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Л. Каденюка, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279;

nk-bogdan@ukr.net

Мережа книгарень «Дім книги»: т. (067) 350 1467; (099) 434 9947; dk-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»

www.bohdan-books.com

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ

Отакої. Він зник. Здимів. Іще вчора бігав у колесі, ганяв по квартирі й запихав у щоки мої шкільні шпори. А я ж навіть Євці його не встиг показати! Негідник! Залишив мені порожню клітку й надгризену цукерку на підлозі — і я одразу підняв кіпіш. Але моя рідня, здається, не особливо засмучена через те, що сталося. Сама лише реакція тата чого варта:

— Тату, Хомка щез!

— Синку, «Хомка» не щез! «Хомка» тут! — тато гладить свій живіт і облизується.

— Ти про що? — не допетраю.

— Про зернята, — пирхає тато, — А ти про що?

— Тату, які зернята? Я про *нашого* Хомку!

Тато дивиться на мене, мов уперше бачить. В його очах — пуста. Він замислюється і чухає голову, намагаючись пригадати хоч щось, але марно. Потім береться нюхати свій халат. Спочатку приношується, а далі тягне рукав до носа і обнюхує його особливо ретельно. Супиться і роззирається довкола — здається, він має питання до Монстра.

— Тату, зосередься, — мені вривається терпець, тож махаю руками перед його обличчям. — Хомка! Наш хом'як!

— Тиць моя радість! Хіба у нас був хом'як?

— Тату, ти приколюєшся? — не розумію: він серйозно чи жартує?

— Синку, якщо хтось і приколюється в цій квартирі, то це Монстр. Він, здається, напаскудив на мій халат!

— З тобою все зрозуміло, — махаю рукою.

Розраховувати на підтримку тата — марно. Якщо він не в курсі, що з нами живе хом'як, то про що з ним говорити? Дякую, татку, що хоч про сина пам'ятаєш. Бубоню голосно, коли заходжу до спальні батьків. Мама, Лея і Монстр озираються на мене.

— Чую з голосу, що в когось ранок не дуже добрий, — мама тягне руку до мене.

Підходжу до неї, нахилиюся, мама пригортає до себе і цілує. Монстр і Лея валяються у ліжку з нею. Монстр ліворуч, Лея праворуч. Щойно нахилиюся, як Лея гарчить крізь зуби: вона не любить конкурентів. Загугліть «чихуа гарчить» і погортайте фоточки. Гарантую: ви отримаєте переляк.

— Недобрий — це м'яко сказано, — бурчу.

— Лея не хоче образити тебе, — мама вигороджує це чихуашне створіння.

— Мам, я не про це, — суплюся, — Хомка щез!

— Як щез?

— Не знаю як, — розводжу руками. — Я лише знаю, що в клітці його нема.

Почувши це, Монстр підстрибує. Уже наміряється дременути, щоб знайти Хомку першим. Хапаю кота і міцно стискаю. Йому не можна до моєї кімнати. Бо якщо злочину не було, то кров неодмінно проллється. Монстр, як ви знаєте, любить котлети. А Хомка дуже схожий на котлету. Хом'яку хана, якщо цей засцика знайде його першим.

— Ти добре оглянув кімнату? Може, він заліз у рюкзак чи сховався під диваном?

чихуа гарчить

— Мам, ну звісно оглянув! — обурююся, що мама має мене за маленького.

— Тоді треба йти на пошуки! — в голосі мами рішучість.

— Няю! — Монстр у захваті.

— Монстре, ми з Андрійком упораємося самі, — мама встає з ліжка і бере в мене kota. — Ми мов Шерлок Голмс і доктор Ватсон. А ти підеш до тата. Вам є про що поговорити.

— Так-так! — махаю котові «прощавай». — Не пригадую, щоб у Шерлока Голмса і доктора Ватсона був кіт-засцика. Ги-ги-ги.

У Монстра шерсть стає дибки. Певно, пригадує татів халат. Він щосили виривається, але мама тримає міцно. План такий: мама здає Монстра татові, зачиняє Лею в спальні й приходить до мене. У мене, на відміну від Монстра, настрій покращується. Мама назвала нас Шерлоком Голмсом і доктором Ватсоном! Прокручую в голові сцени з «Еноли Голмс», «Шерлока», «Еліти», «Паперового будинку». Ой! Скільки ми з Євкою детективних серіалів передивилися! Уявляю себе головним героєм одного з них! Ох, Євко, тримайся! Ти пошкодуєш, що зникла надовго! Таке пропускаєш!

— Подумай, де ти востаннє бачив його, — мама повертає мене до реальності, опинившись в моїй кімнаті. — Відтвори в пам'яті вашу останню зустріч до найменших деталей. Який у Хомки був настрій? Як він поведився?

— Е-е-е-е...

— Чи помітив ти щось дивне в його поведінці? — мама ну просто вроджений Шерлок. — Матір Божа!

Ой-ой. Ой-ой-ой! Мене так шокувало зникнення Хомки, що

я забув про головне правило: мамі до кімнати вхід заборонено. Пам'ятаєте, я розповідав вам про майстерню з безладу в діда на роботі? Так от, я переніс весь безлад до своєї кімнати. У мене тут усе догори дриґом.

— На місці хом'яка я б теж дременула звідси!

— Мам... — виправдовуюся і навіть трохи червонію, — Я саме збирався прибрати.

— Це ти з якого року збираєшся? — мама стає руки в боки.

— Я все приберу, чесно!

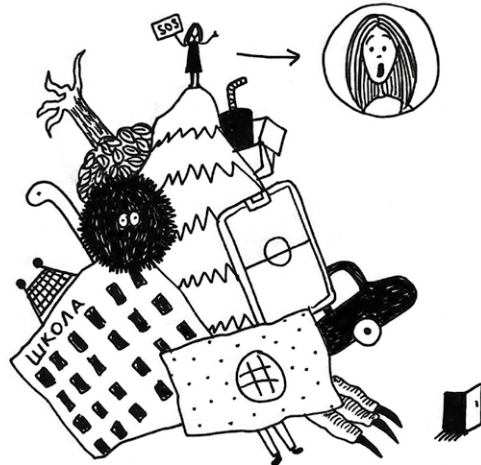
— Синку, ми не зможемо відшукати Хомку на цьому звалищі — мама-Шерлок така чистюля. — Зробімо так: ти спочатку прибираєш, а потім ми беремося за пошуки.

— Мам, це удар нижче пояса! — протестую.

— Нічого не знаю! Може, пощастить і ти відкопаєш серед цього мотлоху хом'яка!

Мама-Шерлок дає мені шість годин на те, щоб я привів кімнату до ладу! Пробую поторгуватися, але потім здаюся. Хомка в небезпеці, тому я готовий навіть на таке. Мама йде, а я беруся розгрібати завали. От якби можна було відчинити вікно і викинути все на вулицю: торт, який я не доїв на минулорічний день народження, кактуса Васю, смердючий пазл, на який надзюрив Монстр...

— Ох... Тут роботи — непочатий край!

МОЯ КІМНАТКА
З БЕЗЛАДУ

Піднімаю з підлоги щасливу футболку Ярмоленка, простирадло, яке слугувало мені костюмом на Геловін, санчата, ногу робота... Одному Святому Миколаю відомо, куди подівся весь робот. Певно, я поведився дуже погано, якщо під подушку він приніс мені тільки ногу.

А це що?

Відколупую від підлоги альбомні аркуші. Вони прилипли через засохлу фарбу. Бр-р-р... Червоний колір на вигляд мов кров'яка. Піднімаю підручники, фігурки, Лего і комікси. Знаходжу татів піджак... І де він узявся у мене в кімнаті? Може, Лея приволокла? Про всяк випадок зазираю в кишені. В одній знаходжу погризену морквину. Піднімаю з підлоги Ого! Може, це речовий доказ? Нишпорю по всіх кишенях у надії знайти самого хом'яка, але марно.

— Мам! Готово... — виповзаю в коридор знесилений і ледь живий.

— Оце інша справа! — мама-Шерлок оглядає чисту кімнату.

Ми ретельно вивчаємо кожен куточок, зазираємо в кожну дірку. Мама інспектує шафу і шафки. Знаходить мою шухляду з їстівними запасами. Точніше тим, що від них залишилося: пакетики від чипсів, крекерів, сухариків і пляшки з-під кока-коли.

Демонструє свій щонайсудоріший вираз обличчя. У відповідь зиркаю на неї, мов Хомка на Монстра. Знаю, що мені не можна таке їсти, але нічого з собою не вдію.

— Це Хомка все знищив чи ти? — мама показує на порожній пакет від чипсів.

— Е-е-е... Я.

— Значить, його в кімнаті нема, — мама-Шерлок виносить вердикт. — Інакше ми б знайшли його в шухляді з їжею.

— Але ж він не міг крізь землю провалитися?!

— Крізь землю не міг...

— І що нам робити? — я розгублений і засмучений.

— Мені дуже шкода, Андрійку, — мама розводить руками. — Ми перерили все. Залишається чекати.

Мама говорить це так, мов Хомка вже помер. Ще й підходить і плескає мене по плечу. Вдруге. Це насторожує. Але я відмовляюся чекати склавши руки. Я не здамся. Шукатиму Хомку доти, доки не знайду! Батьківська спальня, вітальня, кухня, балкон, туалет — він може бути де завгодно!

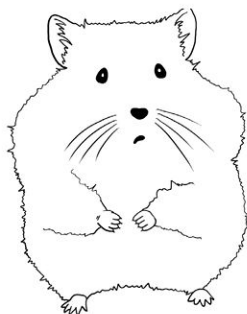
ГОВОРУХА СТАЄ ДЕТЕКТИВОМ

Уранці, перш ніж продовжити пошуки, зазираю в телефон. А раптом Євка проявилася?

Але ні L. Таке враження, що вони з Хомкою змовилися. Я пишу їй, а вона навіть не читає повідомлення! Слав їй селфі з хом'яком, щоб похвалитися, що в мене тепер теж є хом'як. Думав, що це нас зближить. Але де там. Від цієї дивачки ні слуху ні духу. Вона не написала мені, навіть коли прочитала книжку про Енолу Голмс. Я через інстаграм дізнався, що сподобалося їй більше: книжка чи фільм. От коза!

— Треба братися за роботу! — відганяю думки про однокласницю, беру лупу і виходжу з кімнати.

РАПТОМ МИ ПРИВАЛИЛИ
ХОМКУ ЛЮБОВ'Ю?

Роззираюся й вирішую почати зі спальні батьків. Хочу обстежити ліжко. Пригадую, як ми ще недавно дуріли в гру «бутерброд». Падали одне на одного і «привалювали» любов'ю. Тоді Монстр та Лея були найактивнішими учасниками. Ох, в мене аж холодок по шкірі пробіг від спогадів! Раптом ми привалили Хомку любов'ю по-справжньому?

— Ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш!

Поки я підкидаю ковдру і зазираю під подушки, Монстр шипить на мене і стрибає до дверей. Дивлюся на нього і відмахуюся:

котяро, мені не до тебе. Обстеживши ліжко, розумію, що під ковдрою порожньо. Ще раз перевіряю подушки: а раптом хом'як заникався під наволочкою? Але там знаходжу тільки пір'я L. Простирadlo також поза підозрою: воно не має горбочків чи чогось такого. Рухаюся нижче — під ліжко.

— Ш-ш-ш-ш-ш-ш! — Монстр невгамовний.

— Котяро! Чи ти здурів? — різко піднімаю голову, щоб кинути на чотирилапого вбивчий погляд, і вдаряюся головою об ліжко.

О-о-о-ой! От блін! Ну все! Треба випровадити нахабу, бо бісить! Встаю і прямую до нього, стиснувши кулаки. Монстр чує, що пахне смаленим, і пригинається. Певно, злякався.

— Іди вже звідси! Не заважай! — шиплю, відчиняючи двері.

Під ліжком мамині й татові коробки з-під взуття. Зазираю у кожну. Опа! В одній із них знаходжу купу доларів! Ха-ха-ха! Почуваюся так, немов грабонув банк. Цікаво, чия це зачка: мамина чи татова? А може, дідова? Пригадую, як він розповідав, що має тайник. І казав, що той ближче до мене, ніж я думаю... Плюс, на відміну від батьків, дід не довіряє банкам.

— Хі-хі-хі! — здається, я когось розкусив.

Стривайте, а це що? На одному з татових кросівок помічаю червону плямку, і мені стає зле. А раптом це кров Хомки? Раптом нога-вбивця повернулася?! Бр-р-р! Тато розповів про цей морок минулого в день, коли я приніс хом'яка додому. Знаєте, у кожної родини є скелети в шафі, але скажу вам по секрету: моя сімейка причетна до вбивства!

— Колись і в мене був хом'як, — усміхнувся тато, побачивши Хомку.

— А де він зараз? — я тоді був наївний, як дитя.

— Синку, кажуть, що собак заводять ті, хто хоче, щоб їх любили. Кішок — ті, хто сам готовий любити. А в хом'яка завдання в дусі Ісуса: показати дітям смерть. Ха-ха-ха!

— Що? — я нічого не второпав.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ